

Jiří **David**
Druhé Srdce

Jiří David

Druhé Srdce

Nic víc

Jiří David, senzuaální tvůrce fragmentarizovaných odkazů osobního, uměleckého i společenského života vstoupil na artistní scénu v 80. letech minulého století. Zprvu se prosadil malovanými obrazy, zřetelně nekomplikovanějšími ve své generaci, přestože za často vyprázdněnými ve své útržkovité naraci. Již tehdy bylo cítit ambivalentní napětí v práci s barvou, které vyústilo ke konci osmé dekády v bílou a černou sérii. Záhy se v Davidově rejstříku objevily objekty, instalace a konceptuální fotografie. Z nich zejména cyklus Skryté podoby, černobílé dvojice pravoprávných a levoevých portrétů mediálních a uměleckých osobností českého i světového významu zaznamenaly mezinárodní ohlas. Krátce nato se pustil Jiří David i do tvorby videí a také rozšířil svůj výrazový repertoár o klasickou fotografii. Pro mnohé pozorovatele Davidova díla se tak stává tvůrcem zdánlivě nečitelným, rozpolceným, těkajícím mezi médii, nesoustředěným na jednodušnost výrazu, formy a obsahu a tak dále. Myslím, že se všichni tito vyčítatelé mylí. Jiří David je totiž překvapivě soustředěný ve významu každého svého díla i dílka, ve své komunikaci, kterou chce s divákem navodit, že se dá s marketinkovou nadsázkou říci, že v každém svém uměleckém výstupu koncentruje svoji vizuálně-mentální zkušenost, svůj přístup k životu v umění v jedinečné syntéze, rozpoznatelné na první a nejen na první pohled.

Tematickou sevřenost davidovského světa si lze zřetelně prožít zejména v posledních dvou letech. Nejprve vznikají rozměrná barevná plátna, plná motivických referencí k recentnímu vizuálnímu myšlení i k řadě předchozích davidovských kreseb. Za prahem vlastní padesátky se David nejen mohutně vrátil k fyzickému malování, ale také pocítil nutkavost velkolepé reminiscence svého uměleckého a osobního života. Tato plátna vystavil na podzim 2007 v brněnské Wanieck Gallery, doprovázené dvoudílnou knižní publikací, nazvanou „Neodcházej, zmiz“ a „Už si nevzpomínám, je to nebezpečné!“. David v ní v rozhovoru říká: „...poslední cyklus obrazů se například a pravděpodobně vztahuje k pokusu chaoticky rekonstruovat (nebo přesněji interpretovat) svou vlastní paměť. Vlastně několik paralelních pamětí (individuálních, kolektivních), které se transparentně prolínají s žitou autentickou zkušeností. Často se nádherně mívá, či jdou slastně proti sobě.“ Bezprostředně po té však překvapil Jiří David pokračováním svého obrazového konceptu ztišením, barevným vyprázdněním a malým formátem bílých pláten s černobílými kresebnými motivy, vytvořenými reprodukcí technikou sériografie. Po velkých a obrovských barevných plátnech tak pocítil David nutnost jemného vyvážení, které určitým způsobem připomene jeho podobně čistou obrazovou sérii z poloviny 90. let, vystavenou tehdy ve Špálovce i v brněnském Domě umění. A připomene i onu davidovsky emblematickou bílou a černou sérii ze slavného konce let 80. Samozřejmě, v poslední sérii rozvíjí svůj nekonečný motivický slovník, expandující od autoportrétů až po abstraktní minimalismus. Udivuje kreativitou a zkušeností se zacházením se sebou samým. Podstatným ovšem je něco jiného. Je to přiznání k nekonečně odkryté Davidově skrývačce, jejíž tajemka je stejně tak syntetická, jako fragmentární,

živá i žitá, nesmrtelná i konečná.

Jestliže jsem u barevné velkoformátové série tvrdil, že „Davidovy obrazy jsou obvazy, zašedlé a zarezlé na našich ranách, protože se už dávno bojíme pod ně podívat, zda náhodou nejsme bezbolestně zdraví. A prázdní. Jako umění bez zamilovanosti, jako život bez prožitku.“, v černobílé intaktních plátýnkách dostáváme něžně chladnokrevný soupis všeho, co budeme potřebovat, až sečteme účet svých bolestí a nálad, malátností a chtivostí, citů a bezcitů v jedinečné chvílce prozření, jež bude stejně tak elegantní jako beznadějná. Co z toho zůstane životu a co si odnese do nekonečné smrti? V údivu nad rozmanitostí vyprávění jednoho malířského rukopisu, nad koncentrovaností touhy sdělovat obrazem, nad variabilitou vizuálního myšlení jednoho z umělců to ovšem stále jakoby nestačí. Pojďme si to ještě trochu rozpitvat. Černobílé formátky jsou lákavým soustem (lákal by říci šoustem) v preciznosti „vědeckého“ přístupu. Jak proniknout těkavě vrstvenou fragmentarizací? Je to pravda, co vidím? Co to ten David vlastně dělá? Co s tolika možnostmi, vždyť i těch obrázků je tolik...

Tak tedy jednu z možných odpovědí. David těmi kresebnými dílky třeba říká, že ho zkrátka láká dekonstrukce konstrukce, formování nedostižitelného významu, zobrazení pravdivého zdání, nepostřehnutelných začátků, směřování i konců, při souběžném vědomí nekonečnosti, nezačatelnosti, nesměrovatelnosti. Hustí intenzitu asociativnosti, které umí možná jedině umění, to umění, bez něhož nelze i lze žít, umění, z kterého snad nejde už nic uplatnit, ale přesto je nutné se o to pokoušet. Být takovým trockistou umění. Prožívat ten romantický dochvěv, který nám ještě z těch celých dějin (Umění, Lidstva i Sebe) zbývá, cítit umění jako testosteronovú smrt, nutící k nekončícím atakům, a současně být sexuálně asketický v konverzi všech významů a cítit nenávisťnou lásku, plnou senzitivního chtění až k zalknutí. Dávat na odív plachou cudnost, trýznivou ve své tvořivosti, zoufat nad nemožností syntézy a rozkošnit nad kousky, vyplouvajícími z vědomí i nevědomí, z médií i média sebe samotného. Vědět, že dělám nedokončitelnou devátou symfonii, protože desátá je jistá smrt, tvořit vlastní – davidovský – manuál k použití života, kde nárysy, půdorysy, vzorce, kresby, schémata, autoportréty kombinují do nebarevnosti emocí, do jejich průhlednosti, do důvodu, který nakonec stejně zbyde na nás. Sakra, to jsem se nechal unést. Nic víc.

Martin Dostál

Nothing else

Jiří David, a sensual creator of fragmentary references of personal, artistic and social life entered the artistic scene in the 80's of the last century. At the beginning, he won recognition through paintings which were clearly most complicated of his generation even though often emptied in their scrappy narration. Already then, ambivalent tension was apparent in his conception of colour which finally, at the end of the 80's, resulted in the white and black series. There soon appeared objects, installations and conceptual photographs in David's repertoire. Of those, in particular the "Hidden Images" cycle, black-and-white pairs of right-right and left-left portraits of medially famous celebrities and artists of Czech and worldwide significance met with international response. Soon thereafter, Jiří David started to produce videos and extended his expression range by classic photography. In the opinion of many reviewers of David's works, he seemingly became hard to understand, split, roaming among media, unconcentrated on the uniformity of expression, form and content etc. I think that all those critics are wrong. Jiří David is surprisingly concentrated in the meaning of each of his works or small works of art, in his communication with the spectator which tries to establish, that we may say, with marketing overstatement, that he, in each artistic output, concentrates his visual and mental experience, his approach to life in art in a unique synthesis which is recognizable at first, and not only first sight.

The thematic compactness of David's world may be clearly experienced especially in the last two years. First, there are large colourful canvases which are full of thematic references to recent visual thinking and to a number of previous davidian creations. Beyond his fifty's birthday, David not only returned to physical painting, but he also felt the compulsive need of spectacular reminiscence of his artistic and personal life. He displayed these canvases in Wanieck Gallery in Brno in August 2007 and accompanied them by a two-volume book called "Don't leave, go away" and "I can't remember now, it's dangerous!" In an interview in the book, David says: "...the last cycle of paintings, for example, probably relates to an attempt to chaotically reconstruct (or rather interpret) my own memory. Or, in fact, several parallel memories (individual, collective) which transparently mingle with the lived authentic experience. They often wonderfully miss each other or they go blissfully against each other. However, immediately after that, Jiří David surprised by continuing his image conception by calming down, colour depletion and small-format white canvases with black and white drawn motifs created by the reproduction technique of serigraphy. After large and huge colour canvases, David felt the need of fine balance which, in a way, may be a reminiscence of his similarly pure picture series from the mid-90's, by then exhibited in Špálovka and in Dům Umění in Brno. And it will also bring back the davidian emblematic white and black series from the famous end of the 80's. Of course, in the last series, he develops his unlimited thematic vocabulary which expands from self-portraits to abstract minimalism. He surprises by creativity and experience with treating himself. However, the important thing

lies elsewhere. It is the confession of the infinitely disclosed David's riddle whose clue is to the same extent synthetic as fragmentary, live as lived, immortal as finite.

If I said, in reference to the colour large-format series, that "David's pictures are greyish and rusty bandages on our wounds because we have, for a long time, been afraid to look under them whether we are not, by chance, painlessly healthy. And empty. Like art without being in love, like life without experiences"; on black-and-white intact small canvases, we get a tenderly cool-headed summary of everything we will need after we sum up the account of our pains and moods, lethargy and greed, feelings and non-feelings at the unique moment of awakening which will be as elegant as hopeless. What of it will remain to life and what will we carry to infinite death? However, it still does not suffice in the astonishment over the variety of narration of the brushwork, of the concentration of the desire to communicate by images, of the diversity of visual thinking of an artist. Let us analyze it a bit further. Black and white formats are a tempting bite in terms of precision of „scientific“ approach. How to penetrate the restlessly layered fragmentariness? Is it true what I can see? What is David actually doing? What should I do with so many possibilities; there are so many images...

Alright, here is one of the possible answers: By the drawn works, David may for example say that he is attracted by the deconstruction of the construction, by forming an unachievable meaning, visual display of true delusion, imperceptible beginnings, courses and ends with the awareness of infinity, beginninglessness and courselessness. He thickens intensity with associativity which may be possible only in art, the art without which one cannot and can live, the art of which probably nothing can be used any longer, but yet one should not stop trying. To be a kind of Trotskyist of art. To experience the fading romantic vibration which still remains of the whole history (of art, mankind and ourselves), to feel the testosterone storm which pushes to never-ending attacks and, at the same time, to be sexually ascetic in conversion of all meanings, and to feel hateful love, full of choking sensitive lust. To show shy chastity, agonizing in its creativity, to despair of the impossibility of synthesis and to enthuse over fragments emerging from the consciousness and unconsciousness, from media and from the medium of ourselves. To be aware of the fact that I am composing the ninth symphony which is impossible to complete since the tenth one is certain death, to create one's own (davidian) instructions for use of life in which the sketches, layouts, formulas, drawings, schemes, and self-portraits combine into colourlessness of emotions, to their transparency, to the reason which will, finally, remain to us anyway. Damn, I have got carried away. Nothing else.

Martin Dostál

„Umění určitě nechce lacině rozněžňovat“

Rozhovor Petra Pivody s Jiřím Davidem

Proč jste nazval svou výstavu v Galerii Beseda „Druhé Srdce“?

„Druhé Srdce je titulem mé výstavy proto, že mnohé asociuje, překrývá, zvyrazňuje, či „jen“ nádherně intonuje.“

Výtvarné umění již dávno není jenom grafika, malba nebo sochařství. Přibyly nové formy, nová média. Laická veřejnost si s jejich přijetím často neví rady a někdy si i myslí, že umělci ani nejde o diváka...

„Bohužel se tato Vámi zmiňovaná skutečnost často v české veřejnosti, a to nejen laické, objevuje. Umění si však v jakékoli době nacházelo mnoho cest, jak vyjádřit svůj vztah k tzv. realitě, a to i té neviděné, která nás všechny obklopuje. Jeho odečinným snem bylo taky předvídat jevy a děje, které se teprve neznatelně a nesměle objevovaly. Hledala se tak i forma, která tuto anticipaci, toto předjímání dokáže nejintenzivněji vyjádřit. Vytváří se tak prostředí pro nová nebo jiná sdělení. Nová média, jednoduše řečeno - video, počítače a technika s tím vším spojená, se o toto pokouší a jsem si jistý, že intenzivně a na sto procent, hledají svého diváka. Není však jejich vinou, že se mohou jevit v tuto chvíli i obecně nesrozumitelně.“

Vy sám jste patřil k umělecké skupině, jejíž název zrovna neevokuje pocity snadného dorozumění s okolím...

„Pokud máte na mysli dnes již legendami ověncenou skupinu Tvrdohlaví, pak ta se naopak ve svém jádru a své době snažila o širší, avšak náročnou komunikaci s divákem. Svědčí o tom množství výstav, které navštívilo desetitisíce lidí. Tvrdohlaví se stali navzdory nesmazatelným fenoménem zdejší kultury a umění. A to navzdory tomu, že tato skupina není dodnes odpovídajícím způsobem zastoupena ve stálé sbírce Národní galerie v Praze. Ale to už by bylo na jiný rozhovor.“

Obdivovatel tradičních krajinek a zátiší může být v rozpacích při pohledu na díla jako jsou např. most zabaleny do folie, bílá zeď s jedním písmenem nebo neonové srdce nad pražským hradem. Co spojuje umělecká díla třeba ze začátku století s těmi současnými?

„Skutečné umění, pokud není svým vlastním plagiátem, je vždy současné. To znamená, že Vámi zmiňované tradiční umění, bylo ve své době rovněž „současné“ a vzbuzovalo mnohdy podobné rozpaky, nevoli i odpor. Jistě! Takže dnešní současné umění spojuje s oním „tradičním“ stejná síla prožitku, emoce, výše zmíněná anticipace, touha sdělovat, komunikovat, nebo i prostě, ne však školometsky, vzdělávat.“

Často slyšíme, že při vnímání uměleckého díla již snad ani nelze vystačit s pouhou intuicí, empatií a citem. A když se objeví dílo, které je v tom dobrém slova smyslu i pěkné, je to často ostatními umělci a teoretiky považováno za téměř nepřístupné...

„Myslím, že se mýlíte. I dnešní výtvarné dílo, pokud jím

skutečně je, nese v sobě stejnou míru intuice, emoce atd. Je samozřejmě legitimní se ptát, kdo určí, zda to či ono dílo je nebo není kvalitní. Ale to už je zase na jinou debatu. Musíte však pracovat, jako divák či jako konzument, také na sobě, nic není zadarmo. V tom je to kouzlo a půvab. Nikdo ze současných umělců na světě Vám nic nedonese do kuchyně, či k televizi a nezačne se lacině podbízet, což se v Čechách ovšem taky děje, to však neumím považovat za umění. Proč?! Jenom, aby jste ještě více z pohodlněli, okorali netečností a slzeli a pseudojímali se pouze nad pěknými večerními červánky apod. To však zásadně nevylučuje, že současné umění nemůže nebo nesmí být „pěkné“, bez prožitku. Rozměr „pěknosti“ má totiž i jiné hranice, než jen ty, na které si lidé zvykají. Pěknost není zvyk, ale může k němu dospět.“

Poradte prosím, občasným návštěvníkům výstav, jak by měli k současným uměleckým dílům přistupovat, aby v nich nacházeli autorovo sdělení

„Divákovi stačí aby byl zvědavý, nepředpojatý, nebyl ohluchlý a osleplý médií, a měl chuť se s dílem propojit a oddat se jeho účinku. A tady vzdělání není na překážku obyčejným emocím. Divák by měl ale být také argumentačně kritický, umět věci posuzovat i v čase apod. Měl by také věřit, že umění nechce nikoho zbůhdarma šidit, oblbovat, zesměšňovat, ale ani lacině rozněžňovat.....!“

Bezesporu patříte v Čechách ke špičkovým a mediálně známým umělcům. Jste také vysokoškolským pedagogem a téměř „veřejnou“- studenty a diváky - sledovanou osobností. Jste si vědom odpovědnosti vyplývající z této pozice?

„Má odpovědnost je prioritně směřována ke smyslu mé práce, to znamená, že vše ostatní je touto odpovědností podmíněno i když asi ne pořád. Jsem totiž i svým vlastním divákem. Kdybych však dostával strach před sebou samým (i když si ho někdy před spánkem připouštím, nejsem robocop), příliš bych nevěděl proč mám pokaždé radost z toho, když se někomu zdá má práce zajímavá.“

“Art sure does not want to make people tawdrily emotional”

Interview with Jiří David by Petr Pivoda

Why did you call your exhibition in Beseda Gallery “Second Heart”?

“Second Heart is the title of my exhibition because it provokes countless associations, it conceals and emphasizes or it “only” sounds nice.

Fine arts has not for a long time been limited to graphics, painting or sculpture. There appeared new forms, new media. The amateur public is often confused by them and they sometimes think that the artist is not even concerned with the spectator...

“Unfortunately, the fact you have mentioned often holds true for the Czech public, and not only the amateur public. However, at any time, art always found many ways of expressing its relationship to what we call reality, including the invisible one, which surrounds all of us. Since long ago, its ambition has been to predict phenomena and actions which appeared only imperceptibly and timidly at the given time. And they also searched for form which could most intensively express such anticipation. Thus, it gave rise to grounds for new or different messages.

New media, in general video players, computers and the related equipment, try to do the job but I am not sure whether they are intensively and totally spectator-oriented. But it is not their fault that they might, for the time being, seem to be incomprehensible.”

You yourself were a member of a group whose name did not really evoke the feeling of easy communication with the others...

“If you mean the today legendary Tvrdohlaví group (the Stubborn), it, on the contrary, sought, in its core and at its time, broader but more demanding communication with spectators. The fact is supported by the number of exhibitions which were visited by dozens of thousands of people. Tvrdohlaví became an indelible phenomenon of the local culture and art; in spite of the fact that the group has not been adequately represented through a permanent collection at the National Gallery in Prague yet. But it would be another interview.”

An admirer of traditional landscapes and still life may be at a loss when looking at a work of art like a bridge wrapped in foil, a white wall with a letter or a neon heart above the Prague Castle. What are the links between the works of art from e.g. the beginning of the last century and the current ones?”

“Real art, unless is a plagiarism of itself, is always contemporary. It means that the traditional art you mentioned was also “current” at its time and it often provoked similar perplexity, displeasure or resentment. Sure! Thus, today’s current art is linked to the “traditional” one by the same strength of experience, emotion and the above mentioned

anticipation, the ambition to reveal, communicate or simply to educate, but not literary.

We often hear that mere intuition, empathy and affection do probably no longer suffice to perceive a work of art. And when there appears a work of art which is, in the positive sense of the word, nice, it is often considered almost offensive by other artists and art theorists. ...

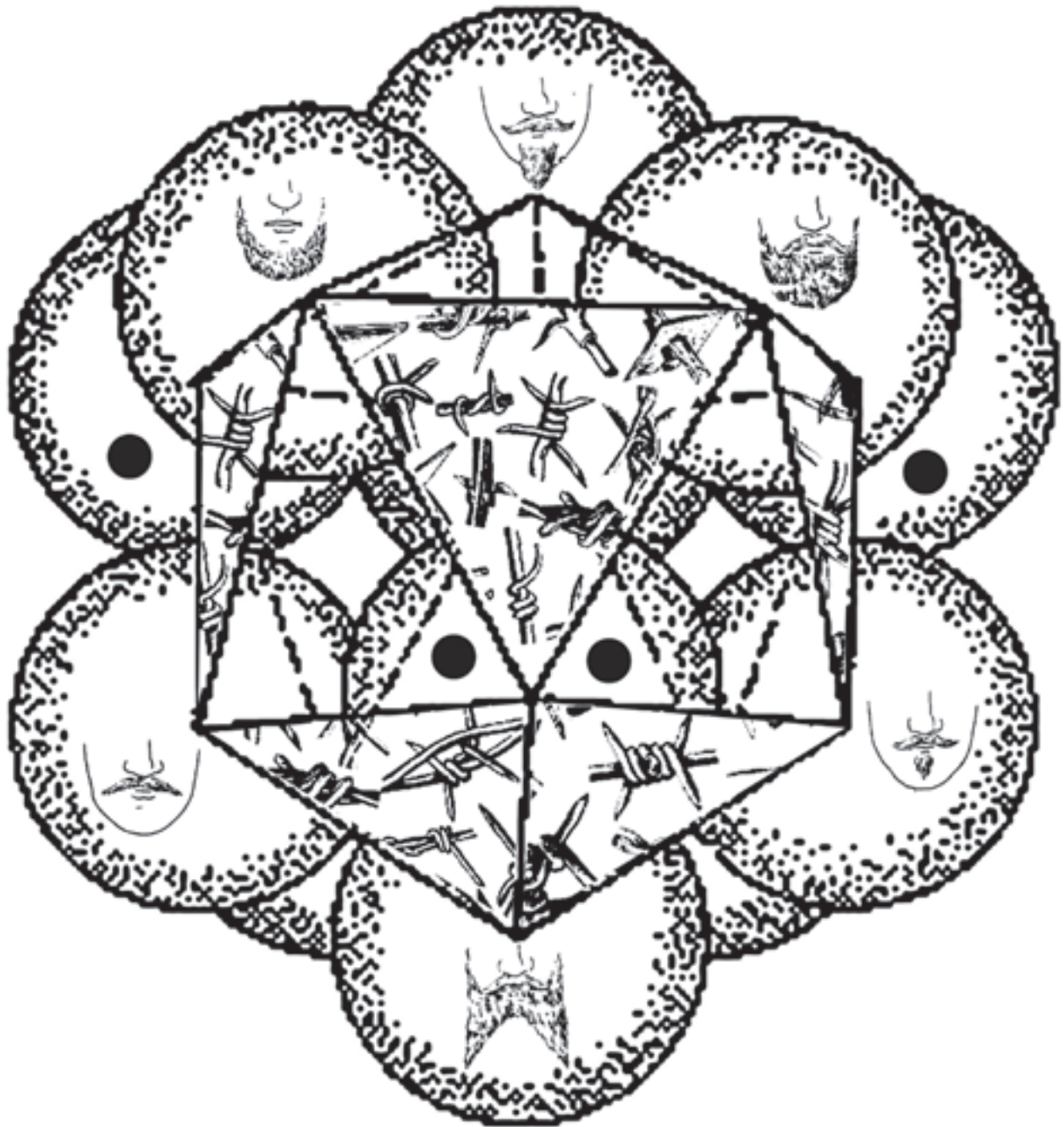
“I think you are not right. Even a contemporary work of art, if it really is a work of art, conveys the same amount of intuition, emotion etc. It is, of course, legitimate, to ask who is to say whether this or that work of art is good quality or not. But, it would again be another discussion. However, you, as a spectator or a consumer, have to work on yourself, nothing is for free. That is what makes it so charming and attractive. No contemporary artist in the world would bring you anything to your kitchen or in front of television and start to tawdrily pander, which also happens in the Czech Republic, but I cannot consider it art. Why?! Only to make you even more indolent, stale with apathy and weep and get pseudo-moved only by nice evening twilight etc. However, it does not mean that the contemporary art cannot or must not be „nice“, without experiences. The dimension of “niceness” has also other limits than those which people get used to. Niceness is not a habit, but it may become one.”

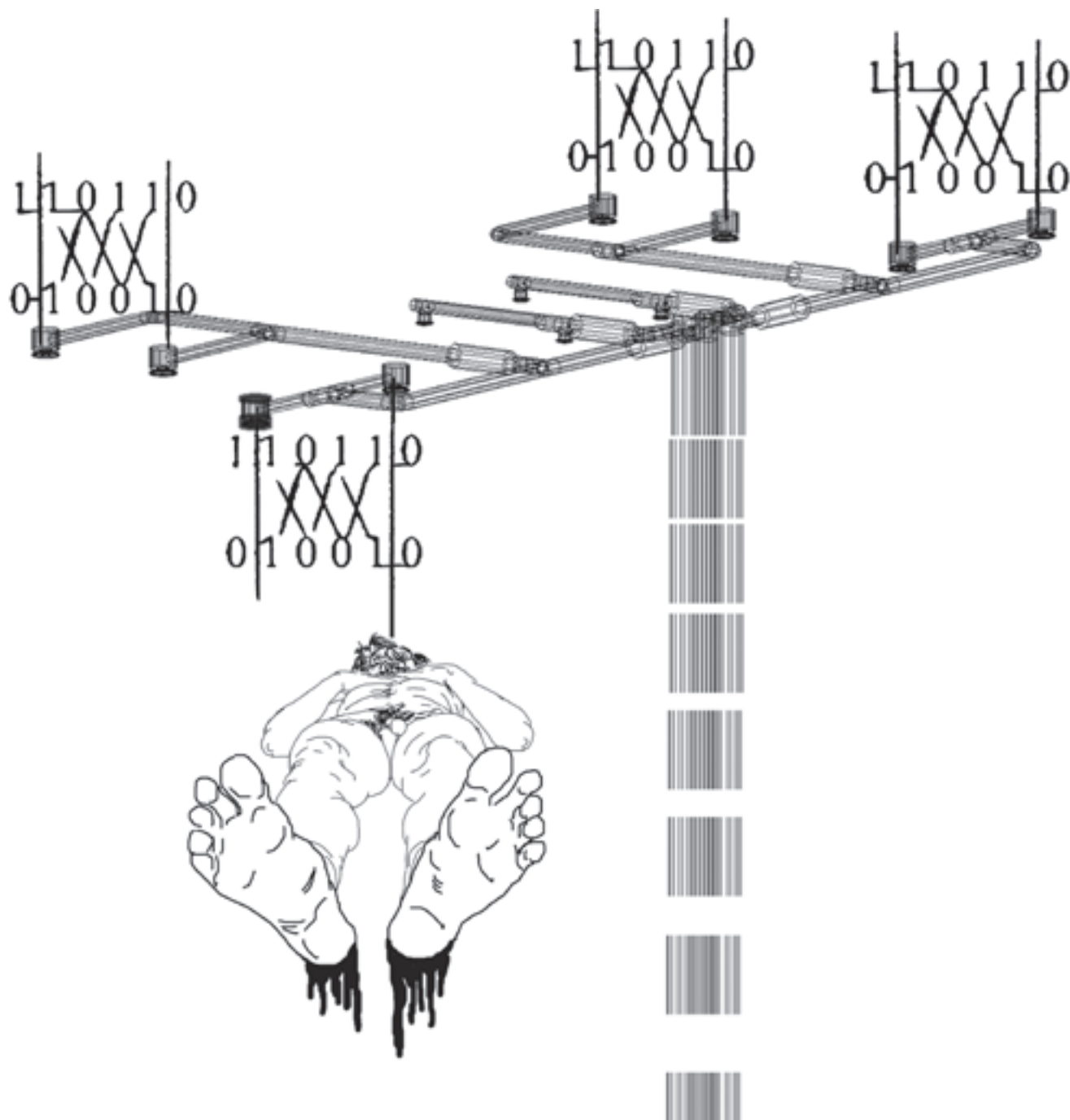
Could you please advice occasional visitors to exhibitions how they should approach the contemporary works of art in order to understand the message they convey.

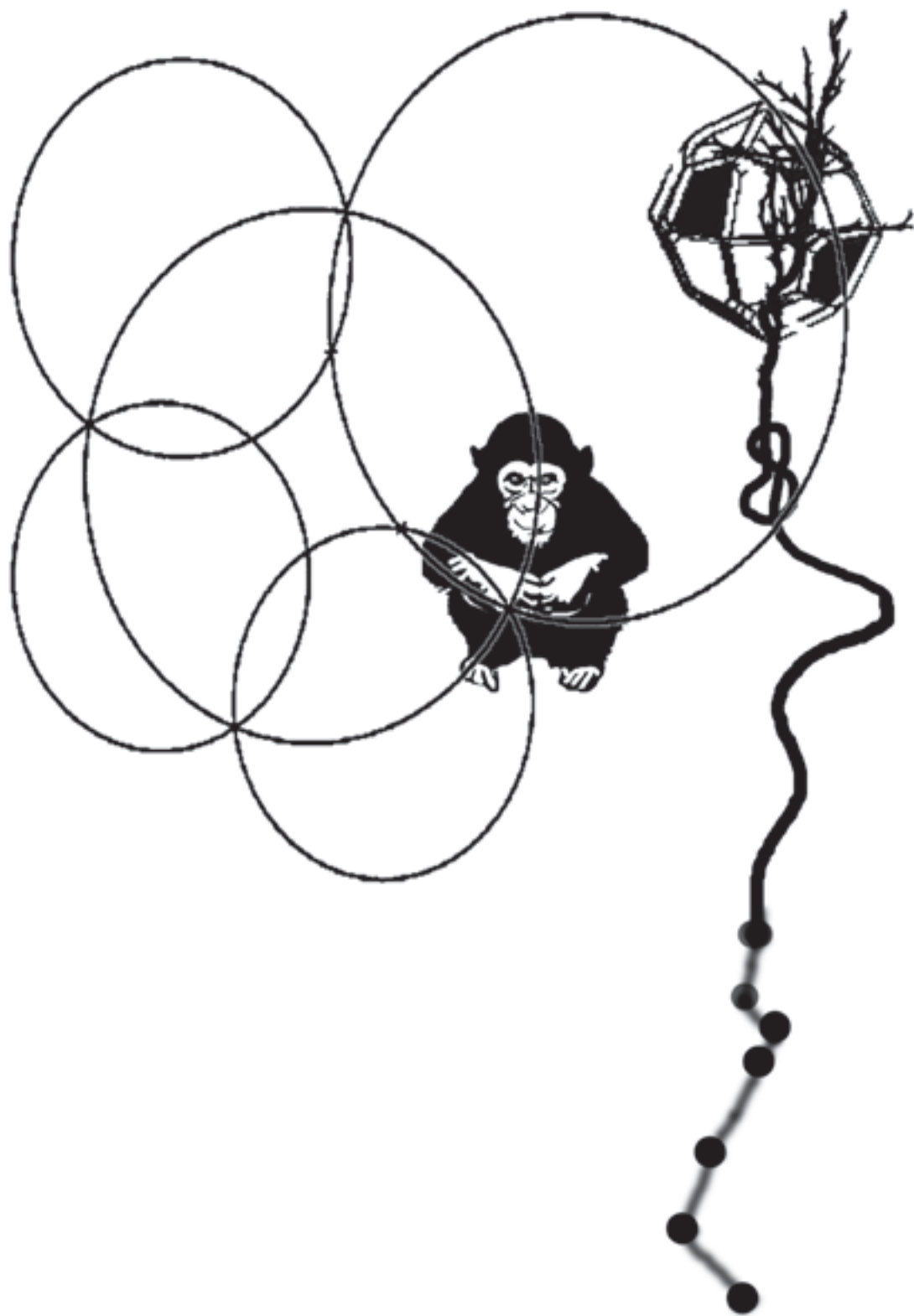
“All the spectator should do is to be inquisitive, unprejudiced, not to be deafened and blinded by the media and to wish to get connected with the work of art and to succumb to its effect. In this case, education does not interfere with simple emotions. However, the spectator should also be capable of critical argument and of assessing things in time etc. He should also believe that art does not want to cheat, stupefy, ridicule nor make tawdrily emotional to no avail...!”

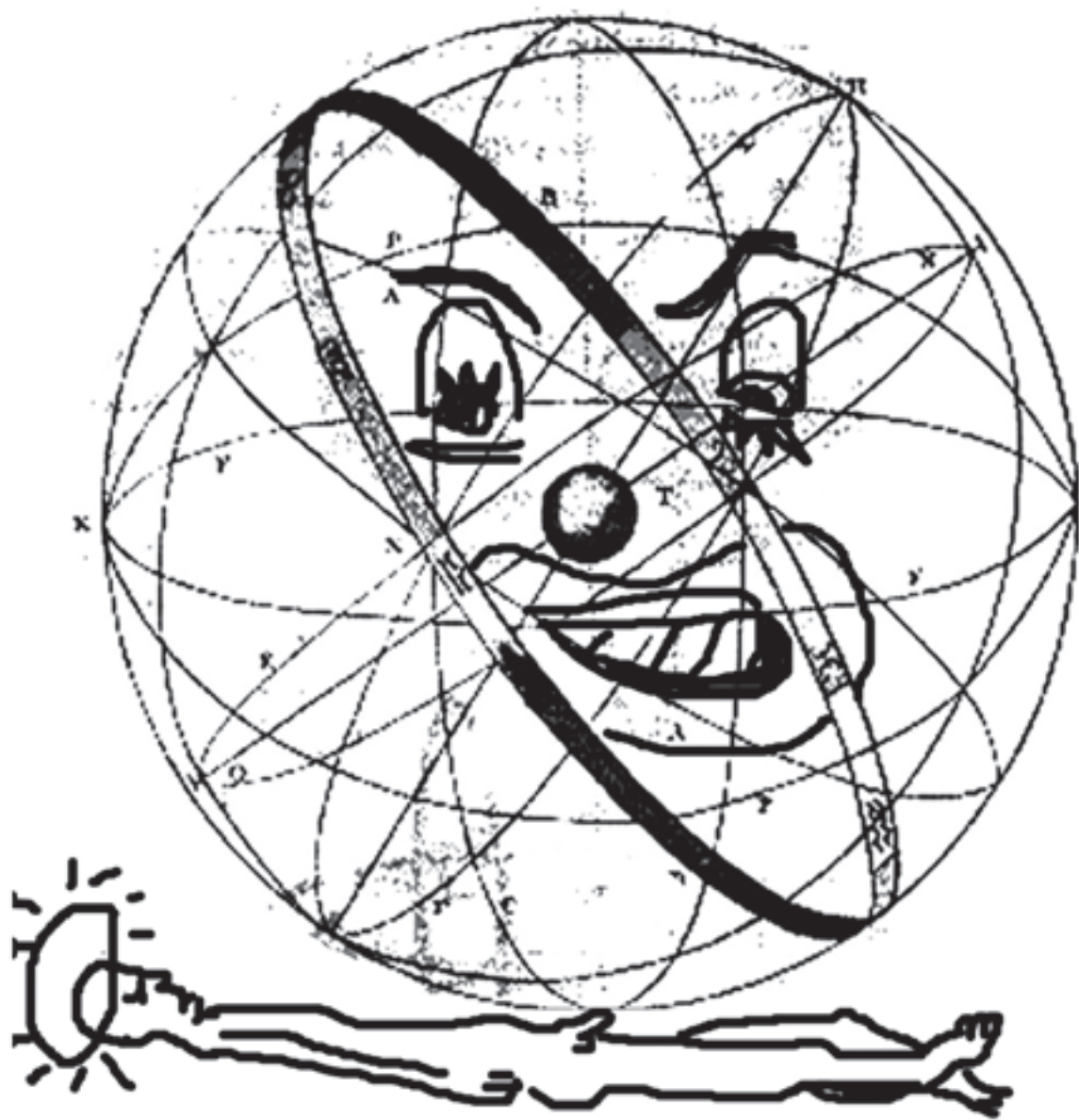
You indisputably rank among the leading and medi-ally famous artists in the Czech Republic. You are also a university teacher and almost a „public“ personality followed by both students and spectators. Are you aware of the responsibility associated with such position?

“My responsibility is, as a matter of priority, directed towards the meaning of my work, it means that everything else is subject to such responsibility, even though probably not always. That is to say, I am a spectator of myself. If I was afraid of myself (even though I sometimes admit such fear before I fall asleep, I am not a robocop), I would not know why it always makes me happy that when work somebody considers my work interesting.”

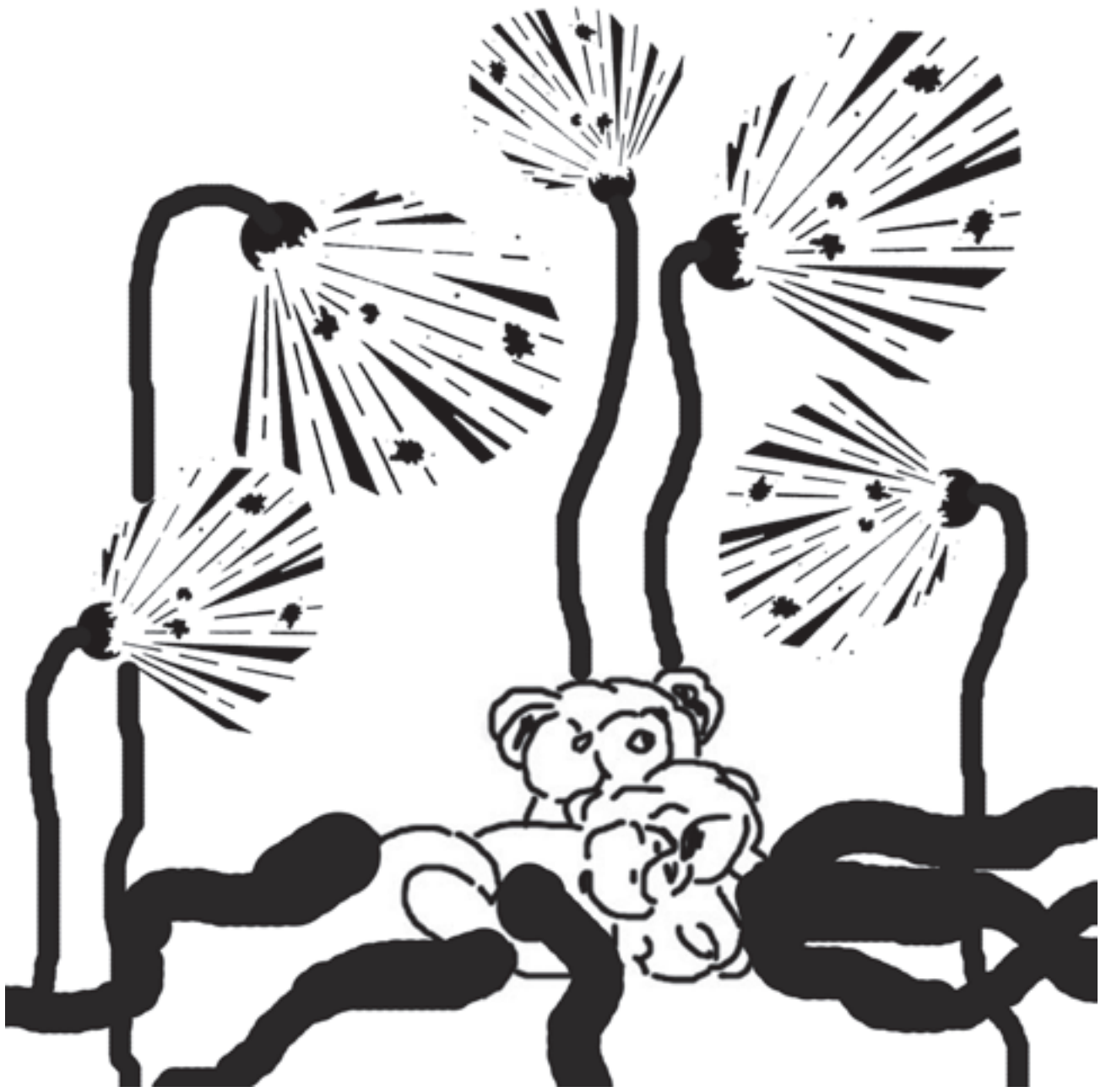

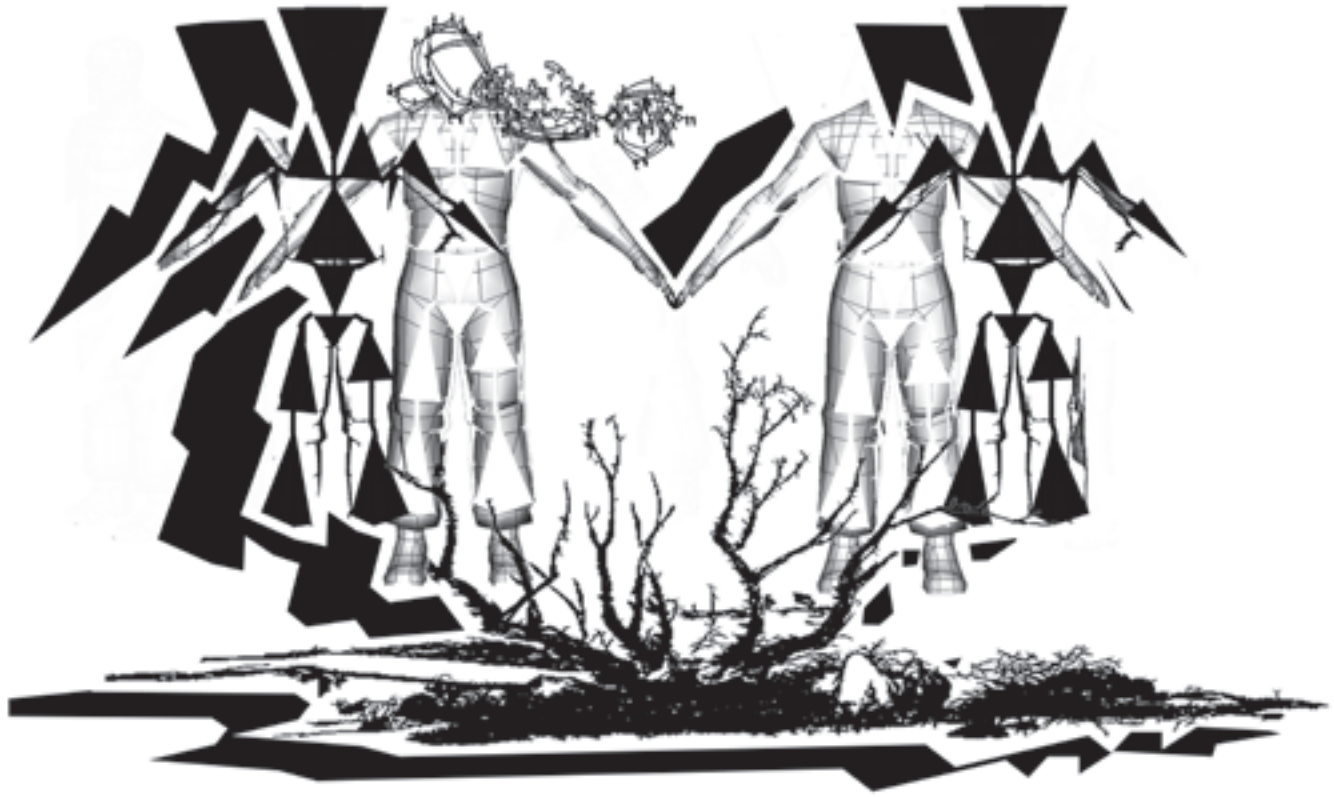

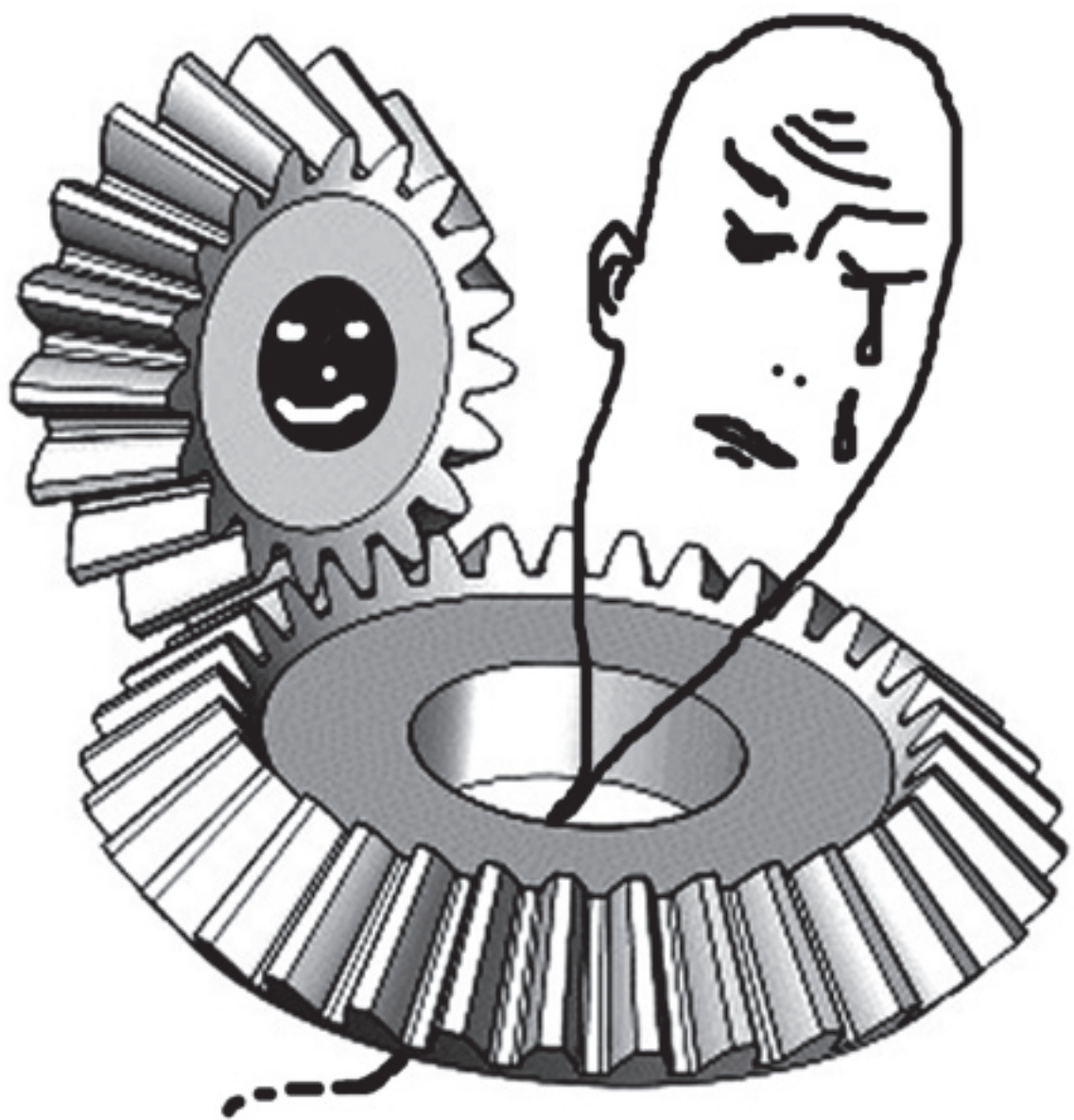

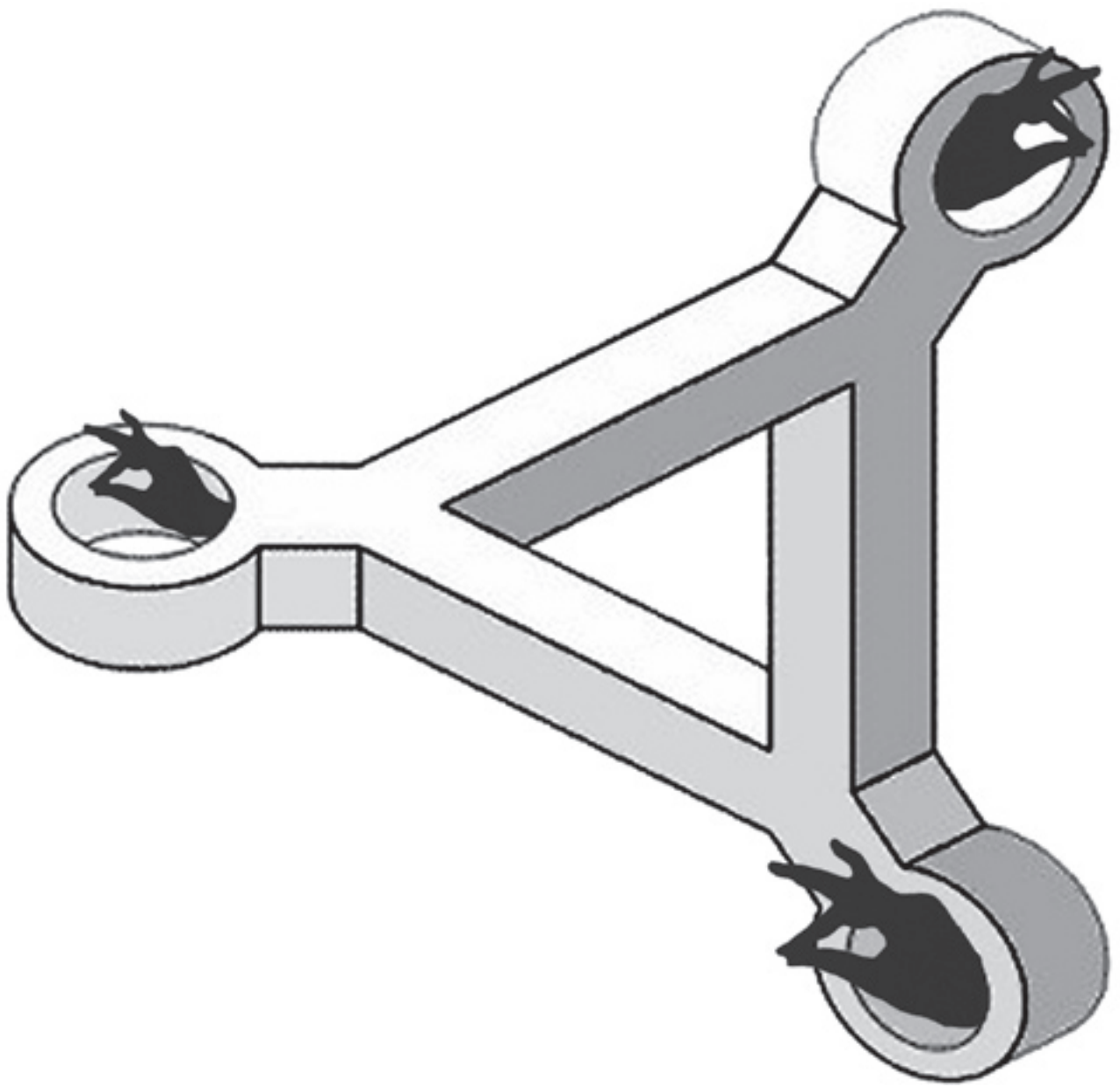

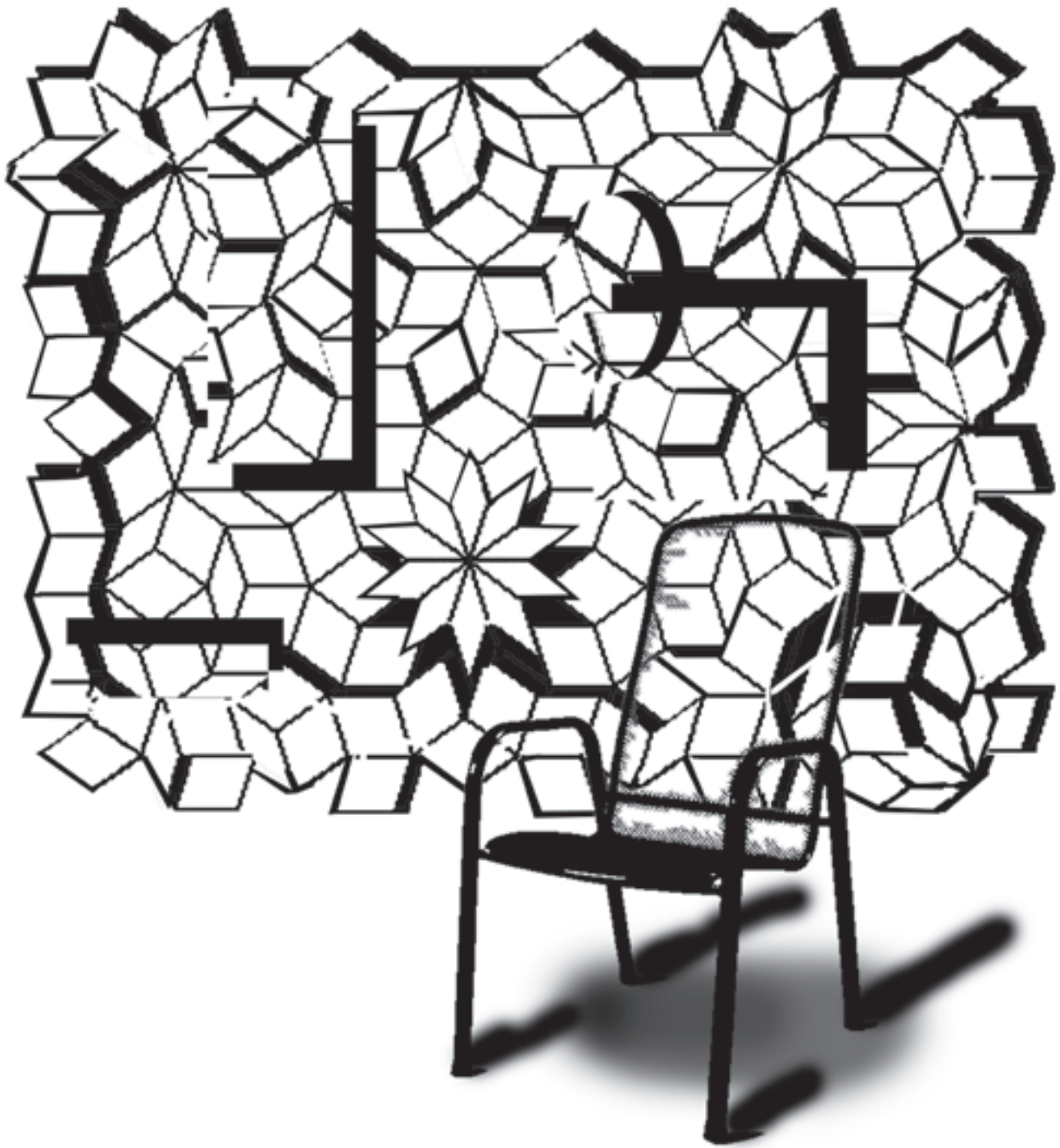

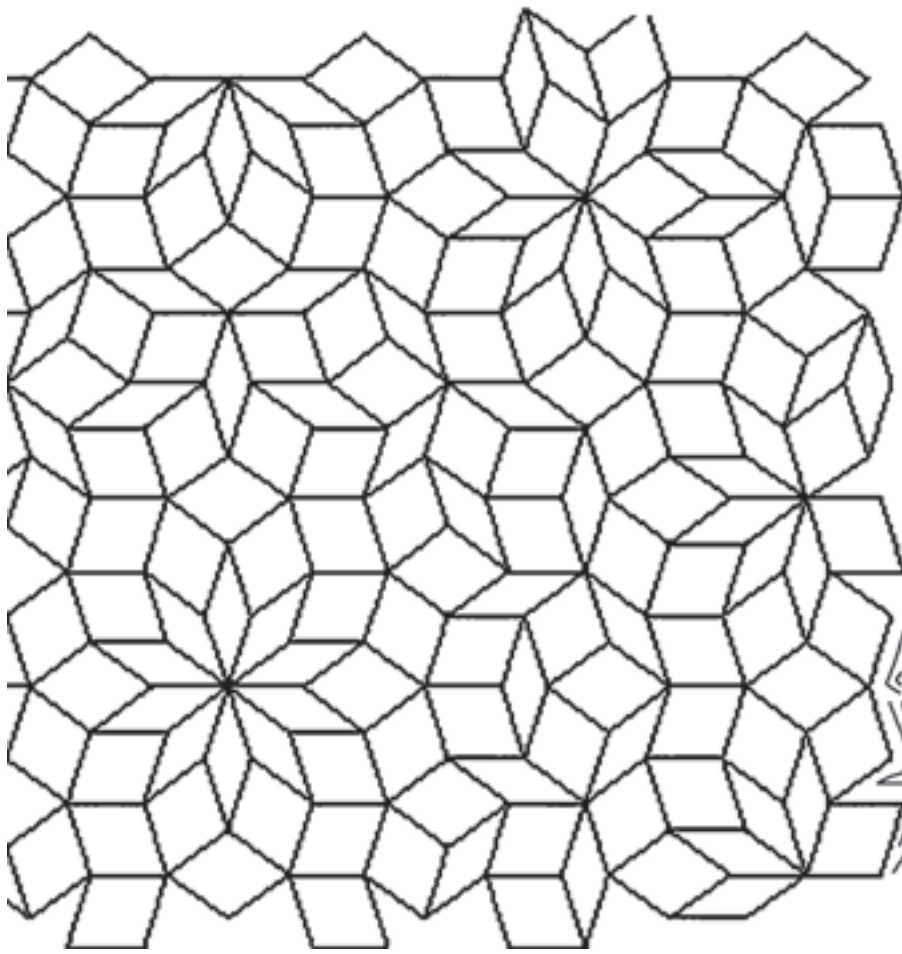
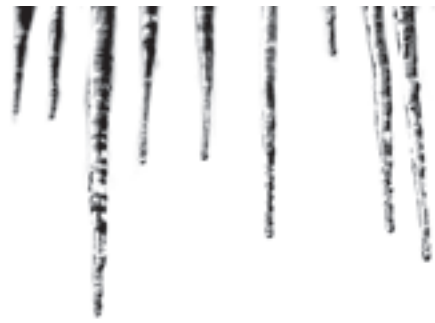

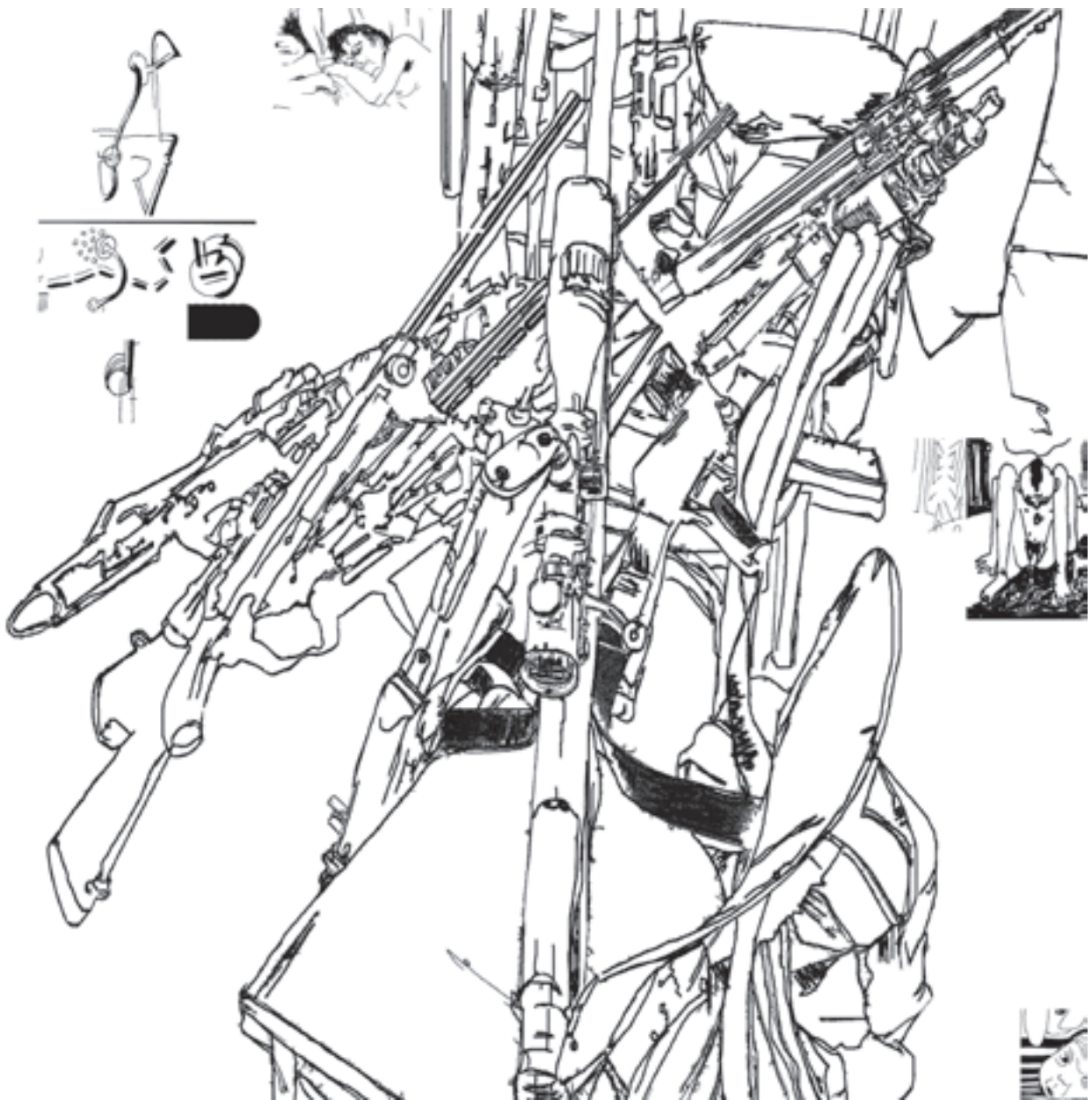

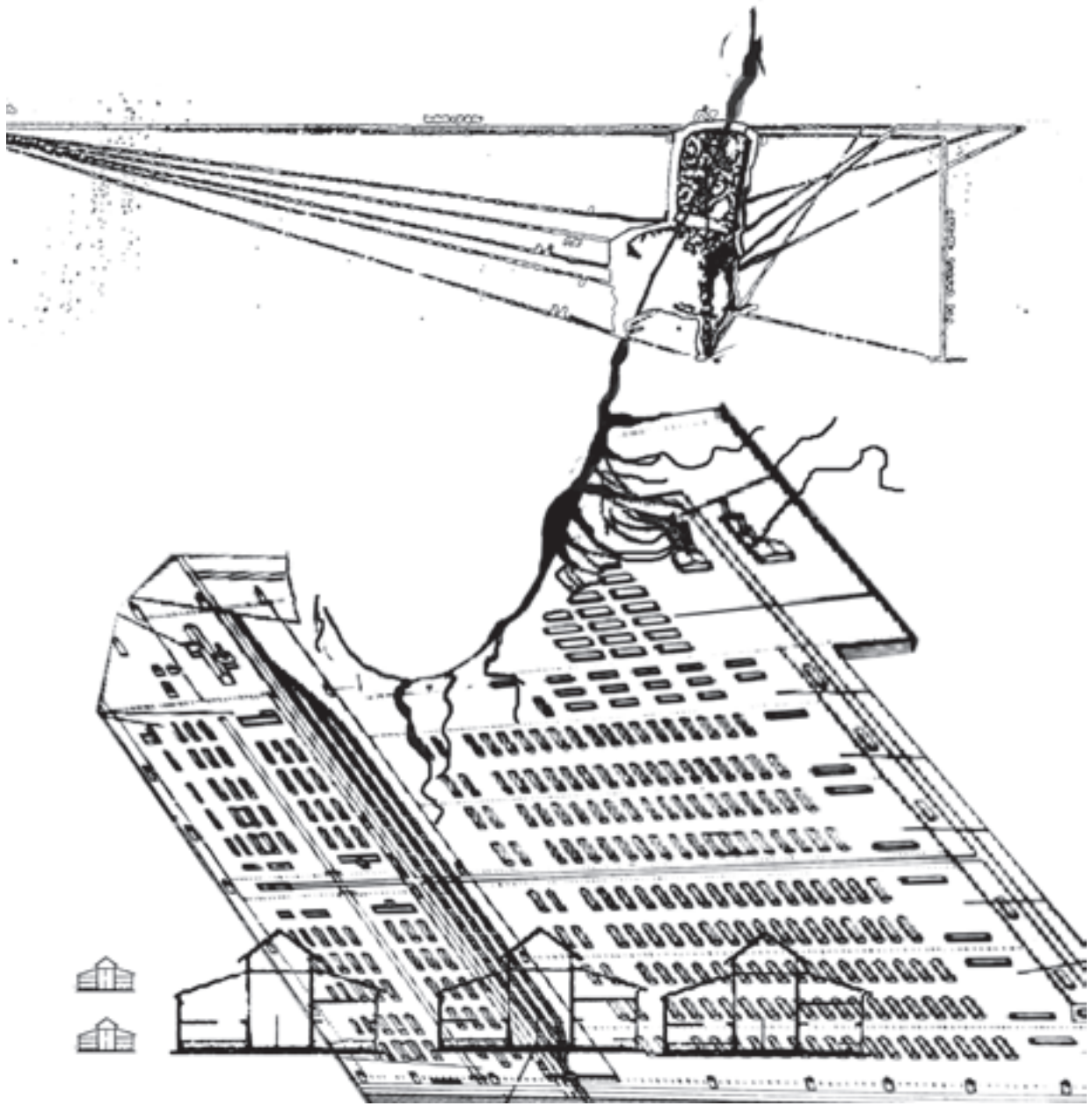

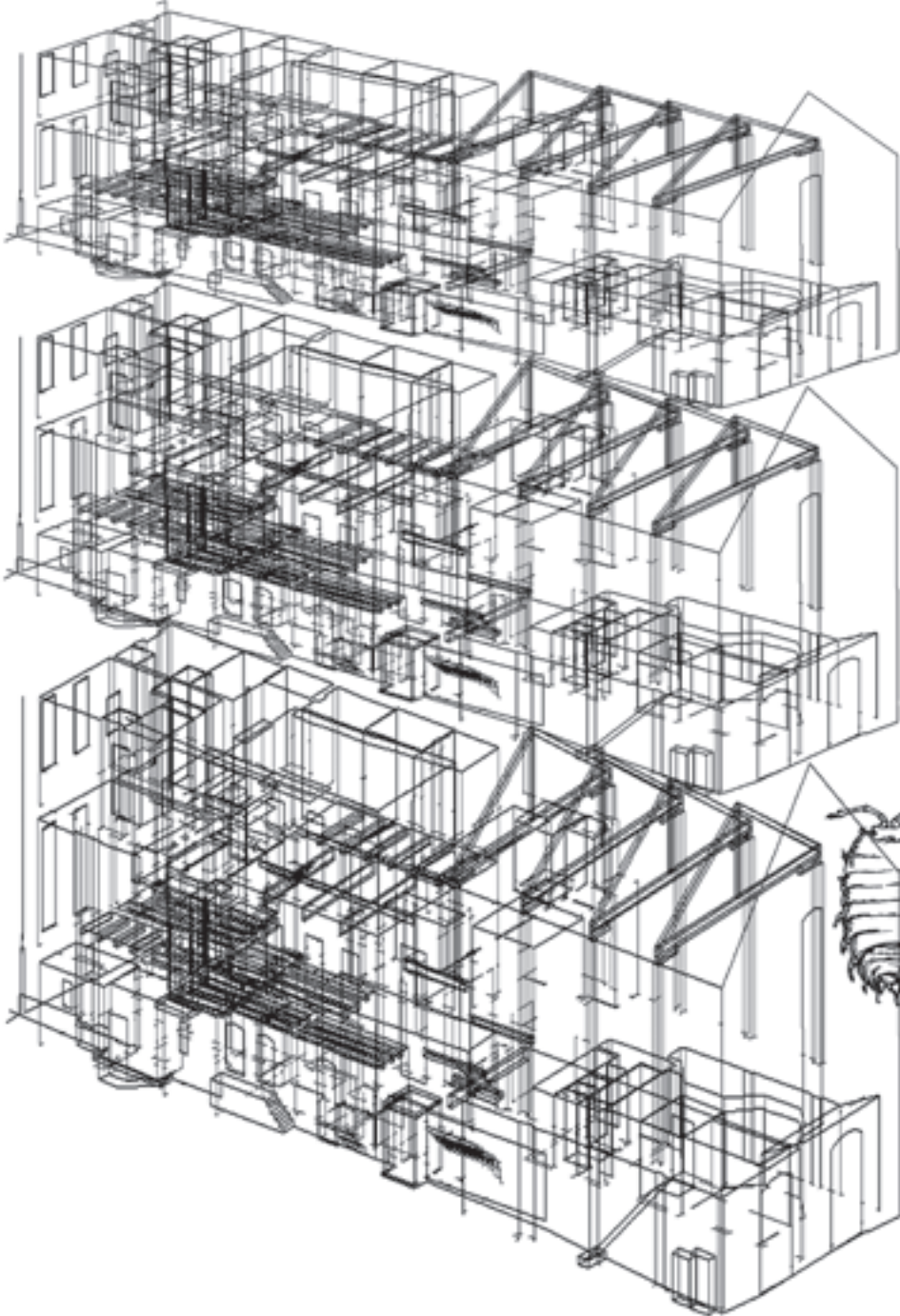

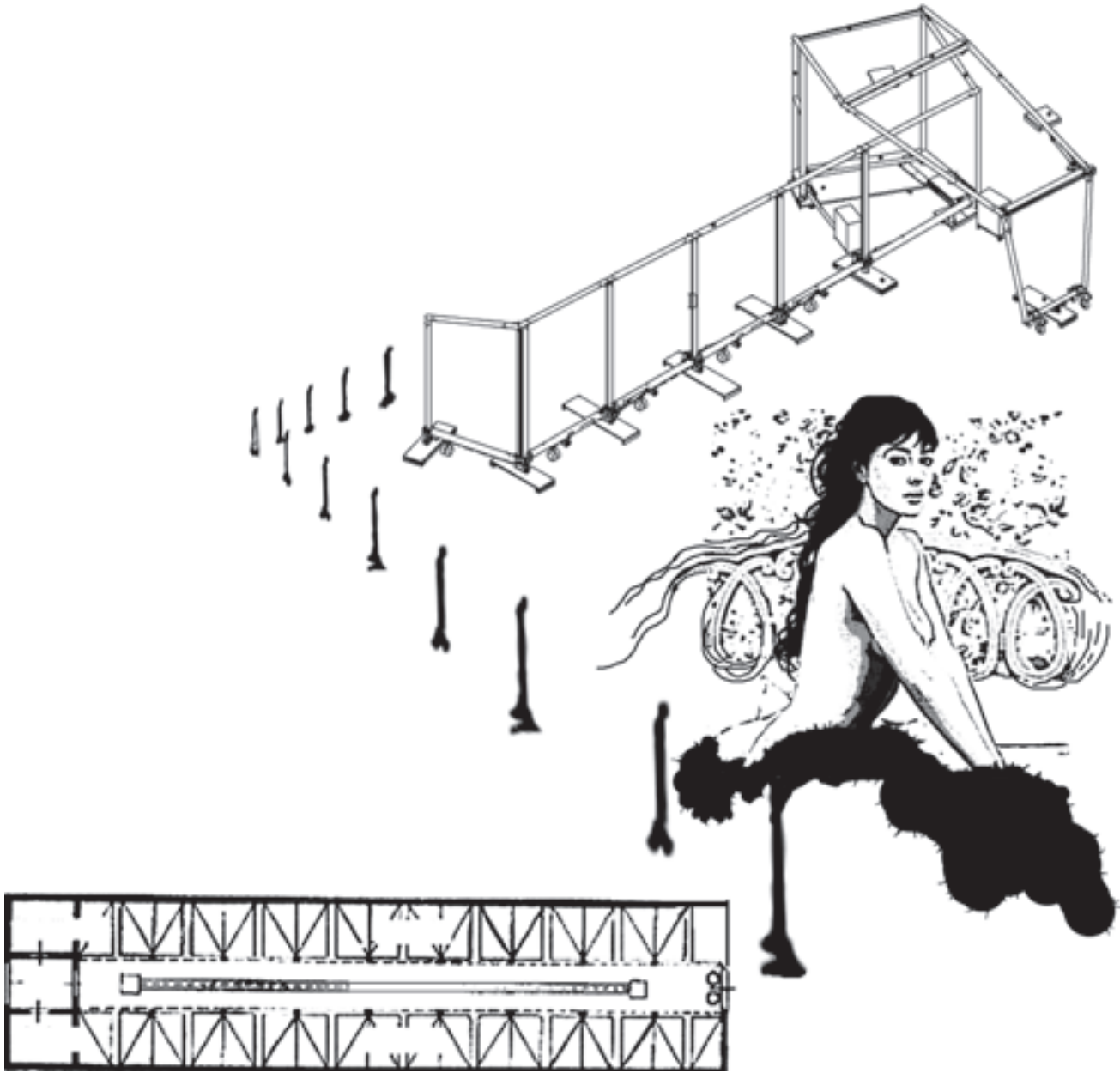

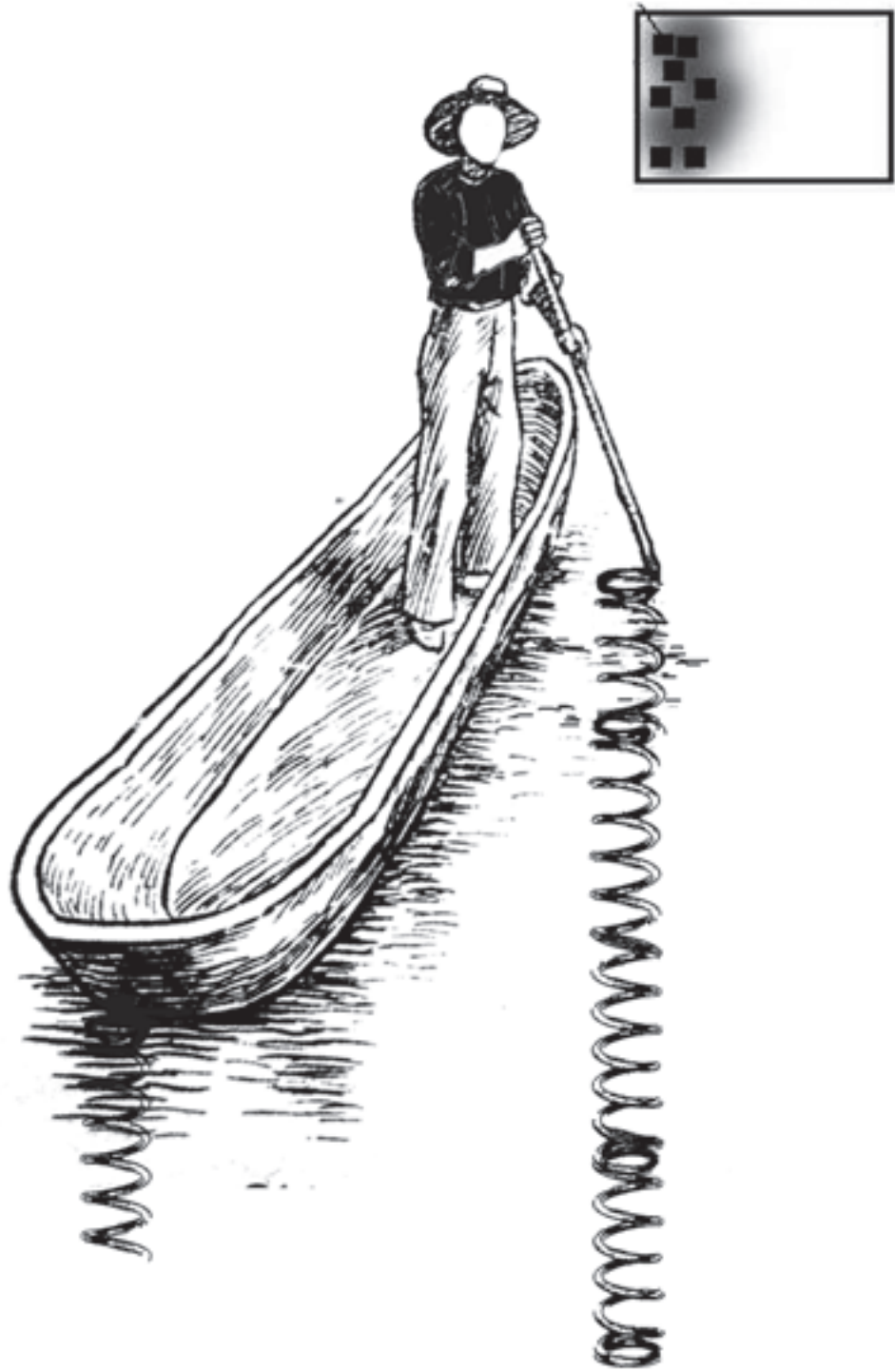

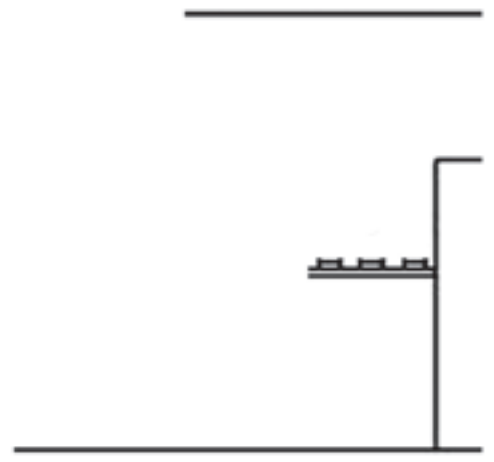
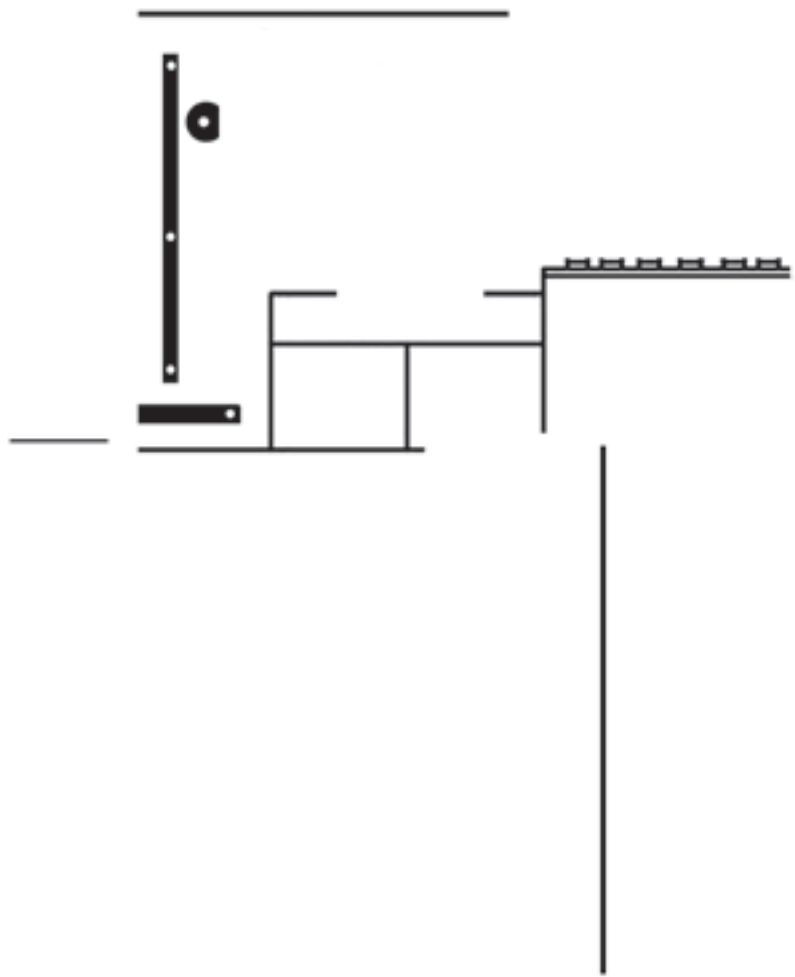

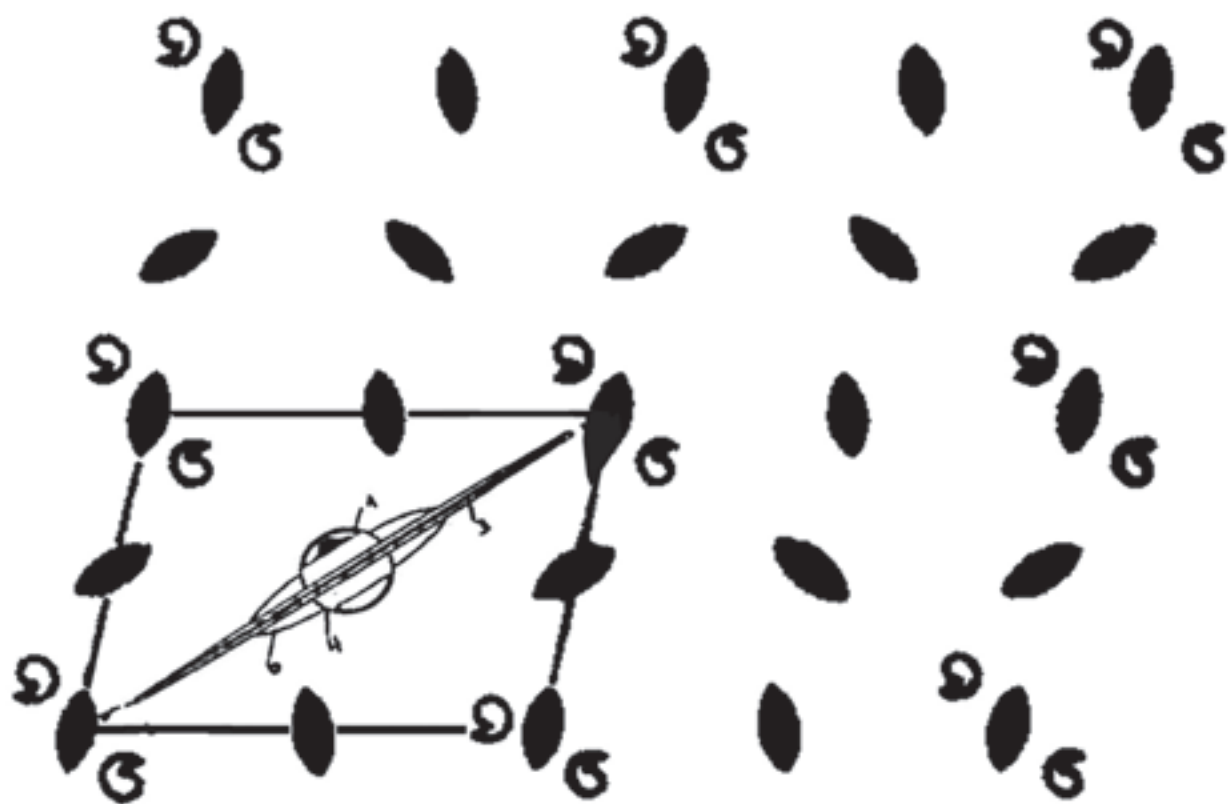

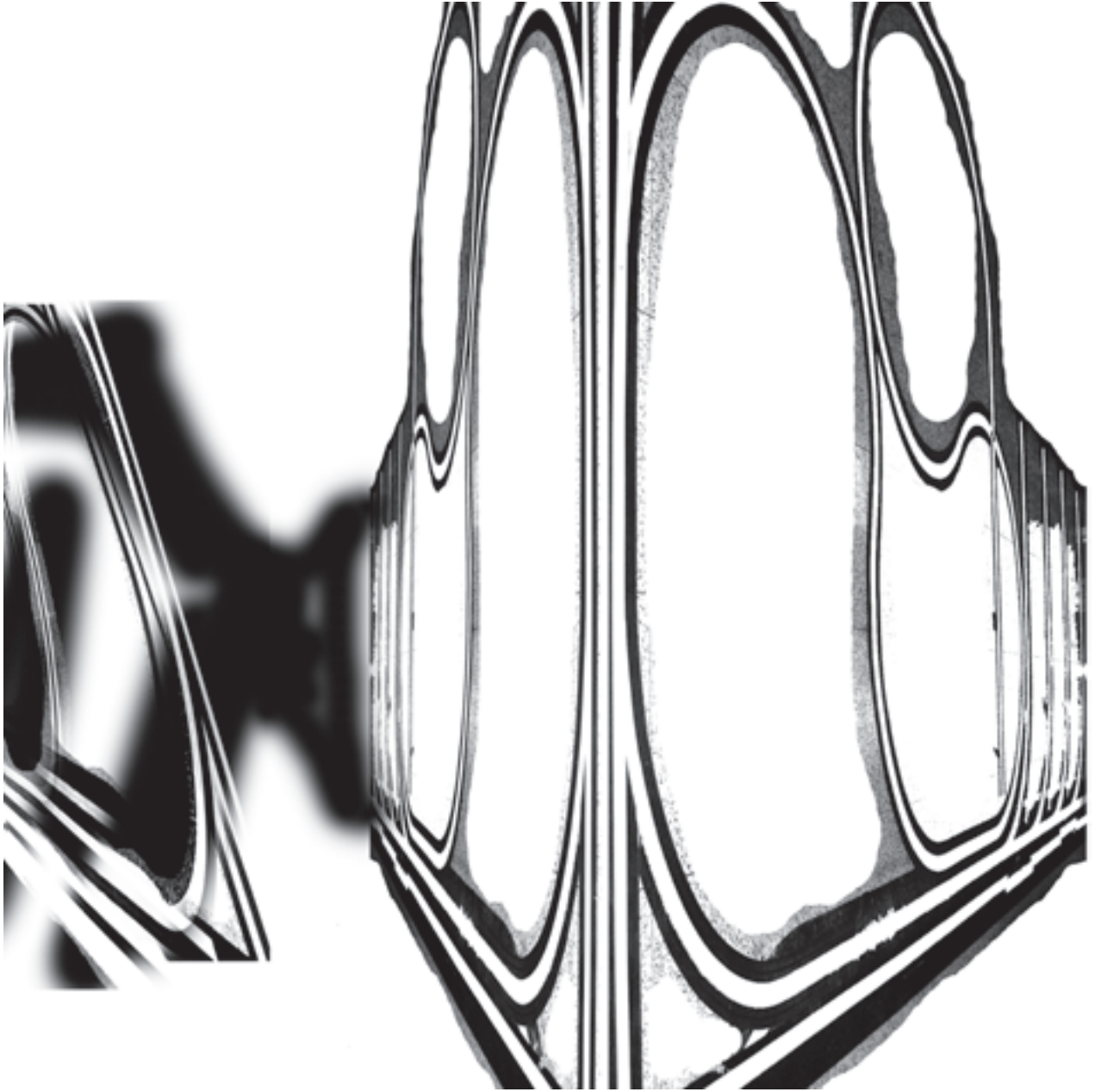

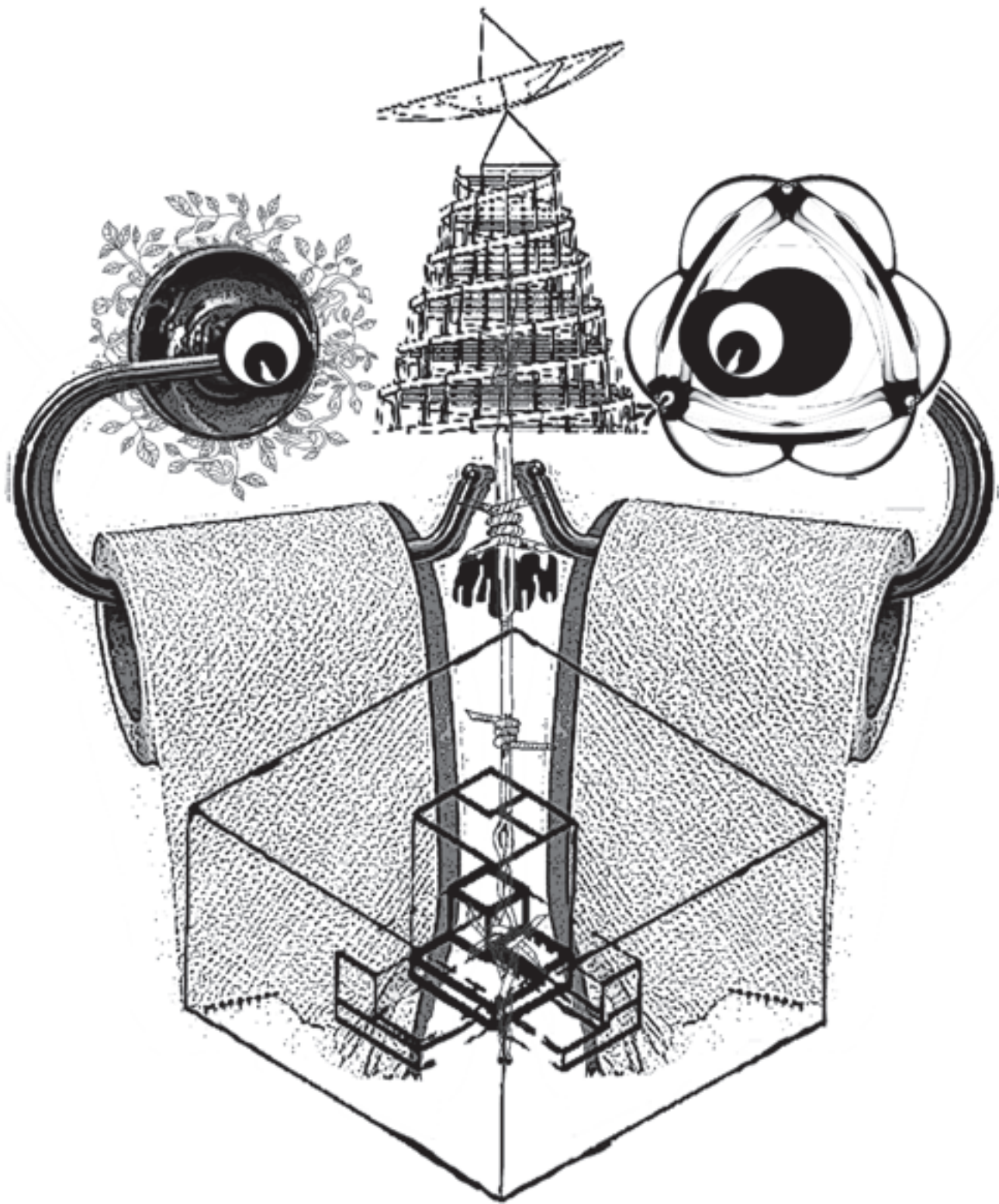

Jiří David

* 28. 8. 1956 v Rumburku

Studia / Studies

1982 - 1987 Akademie výtvarného umění Praha, (prof. Paderlik a J. Ptáček)

Samostatné výstavy - výběr / Solo exhibitions - selection

2008 Druhé srdce, Galerie Beseda, Ostrava
2007 Už si nevzpomínám, je to nebezpečné, Wannieck Gallery, Brno
2006 - 2007 Rez - obrazy a objekty, AP ateliér J. Pleskot, Praha
2006 Taky fotografie, mezinár. výstava Mesiac fotograf, Bratislava, Slovensko
2006 Pátá pečeť, Galerie Futura, Praha
Fotoretrospektiva, Dům umění Brno (Dům panů z Kunštátu)
Pátá pečeť, Sacharovo centrum, Moskva, Rusko
2005 Fotografie a neón, Východočeská galerie Pardubice, Pardubice
Pouhý záznam, Karlín studios, Praha
2003 Bez soucitu, Galerie Mars, Moskva, Rusko
Při vědomí (s Annika Larsson), Galerie Futura, Praha
2002 Bez soucitu, Galerie Václava Špály, Praha
2001 The Glow, Galerie Rudolfinum, Praha
2000 Sám sobě cizincem, Projektraum Viktor Bucher, Vídeň, Rakousko
1995 Skryté podoby, Galerie Rudolfinum, Praha
Skryté podoby, Jack Tilton Gallery, New York, USA
1993 Gallery Tommy Lund, Odense, Dánsko
1992 Galerie MXM, Praha,
1991 Forum Stadtpark, Graz, Rakousko
Gallery 121, Antwerpen, Belgie
1990 Edition Arlelier, Graz, Rakousko
1988 Riverside Studio, Londýn, Velká Británie
1987 Third Eye Centre, Glasgow, Skotsko

Společné výstavy – výběr / Group exhibitions - selection

2006 - 2007 Chaplin Resident Fighter, Galerie Futura, Praha
2006 V mezičase, National Centre for Contemporary Arts, Moskva
2005 Prague bienále 2, Praha
Foto festival 2005 in Martin Groupius Bau, Berlín, Německo
2004 Je t' envisage, Musée de L'Elysée, Lausanne, Švýcarsko
Photo Espana, Madrid, Španělsko
Smrt portrétu, Hayward Gallery, Londýn, Anglie
10 přikázání, Hygiene Museum, Drážďany, Německo
BND studio, Milano, Itálie
2003 Výstava Mars, Neue Gallery, Graz, Rakousko
Mois de la Photo à Montreal, Maintenant, Montreal, Kanada
Tvář, foto výstava, Musée de L'Elysée, Lisabon, Portugalsko
2002 Aeroplastics Gallery, Wonderland, Brusel, Belgie
2000 Nevinnost, Aeroplastics contemporary Gallery, Brusel, Belgie
Století těla ve fotografii 1900 - 2000, Musée de L'Elysée, Lausanne, Švýcarsko
1999 Století těla ve fotografií 1900 - 2000, Culturgest, Lisabon, Portugalsko
Musée de L'Elysée, Lausanne, Švýcarsko
1995 A New Europe - Supranational Art, Le Zitelle at the Giudecca, Benátské bienále, Itálie
O kráse, Galerie Regina, Moskva, Rusko
1993 Druhý východ, Ludwig Fórum, Aachen, Německo
Koexistence umění, Benátské bienále, Itálie
Unfair, Atelier Graz, Frankfurt, Kolín nad Rýnem, Německo
1992 Praha - Bratislava Dúne Generation L'Autre, Musée D'Art, Moderne de la Ville de, Paříž, Francie
Současná fotografie Československa, The Art Institute of Chicago, USA
1991 Umění Evropy 1991, Kunstverein, Braunschweig, Německo

- 1990 Museum of 20th Century Zeichen im Fluss, Vídeň, Rakousko, Praha, Československo, Budapešť, Maďarsko, Záhřeb, Jugoslávie
Aperto, Benátské bienále, Itálie
- 1989 Metafyzické vize střední Evropy, Gallery Artists Space, New York, USA
Kunstverein, Kolín nad Rýnem, Německo
- 1988 Výstava patnácti, Galerie hl. města, Praha
- 1987 Tvrdohlaví, Lidový dům, Praha
- 1984 - 1986 Konfrontace 1 - IV, V, Praha

Instalace - výběr / Art Installations - selection

- 2001 Záře, neónový objekt, Galerie Rudolfinum, Praha
- 2002 Srdce nad Hradem, neónový objekt, Praha
- 2007 Hůl pro nevidomé, Sculpture Grande, Praha

Skupiny a spolky / Memberships

- Reality 2003 - dosud
Tvrdohlaví 1987 - 1991

Zastoupení ve sbírkách / Participation in collections

- Národní galerie Praha
Galerie hlavního města Prahy
Alšova galerie Hluboká nad Vltavou
Galerie Benedikta Rejta, Louny
Moravská galerie, Pražákův palác, Brno
Muzeum umění, Olomouc
Oblastní galerie, Liberec
Museum 20th Century, Calais Liechtenstein, Vídeň, Rakousko
The Art Institute of Chicago, USA
Ludwig Museum, Budapešť, Maďarsko
Jack Tilton Gallery, New York, USA
V soukromých sbírkách

Od roku 2004 je vedoucím Ateliéru intermediální konfrontace Vysoké školy uměleckoprůmyslové, Praha.
V letech 1995 - 2002 byl vedoucím ateliéru vizuální komunikace na AVU Praha.

Autor žije a pracuje v Praze.

Jurečkova 18 • 702 00 Moravská Ostrava
www.galeriebeseda.cz • E-mail: galeriebeseda@seznam.cz

Jiří David
Druhé Srdce

vydáno k výstavě konané ve dnech
28. 5. 2008 - 4. 7. 2008
v Galerii Beseda v Ostravě

Koncepce katalogu: Petr Pivoda
Texty: Martin Dostál, Petr Pivoda
Foto: Jiří David

Kurátor výstavy: Petr Pivoda
Grafická úprava: Martin Klimánek

Vydavatel: Šmíra-Print s.r.o., Rudná 98, 700 30 Ostrava-Zábřeh
Tisk: Grafico Opava

vydáno v nákladu 450 kusů

© 2008, Ostrava
ISBN 978-80-254-2193-2